

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 20 lipca 1954 r.

w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i opłat za nietypowe usługi wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Lekkiego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za produkty (wyroby) nietypowe uważa się produkty nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednostkowy i wykonywana jest według warunków technicznych określanych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Za usługi nietypowe uważa się usługi (roboty) przemysłowe nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 2. 1. Podstawą do ustalania cen produktów lub usług nietypowych, o których mowa w § 1, jest kalkulacja planowanego kosztu własnego sporządzona przez dostawcę według obowiązujących wzorów kalkulacji.

2. Kalkulacja powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, a w szczególności na rysunkach, szkicach i wzorach, na których podstawie dział głównego technologa przedsiębiorstwa wyznacza ilość i rodzaj materiałów podstawowych oraz czas robocizny bezpośred-

niej, potrzebnych na wykonanie danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej. Wyznaczenie ilości i rodzajów materiałów podstawowych powinno być dokonane w miarę możliwości w oparciu o obowiązujące normy zużycia materiałowego, a robocizny bezpośrednio — w oparciu o normy czasowe obróbki i montażu części w poszczególnych fazach produkcyjnych.

3. Komórka planowania przedsiębiorstwa ustala na podstawie otrzymanego materiału, o którym mowa w ust. 2, planowany koszt własny produktu lub usługi według zasad kalkulacji zawartych w obowiązujących instrukcjach, przyjmując:

- 1) koszt materiałów — według cen obowiązujących w dniu sporządzenia kalkulacji, przy czym narzut kosztów zakupu należy obliczać w stosunku do wartości materiałów wykazanej w kalkulacji; materiały powinny być w kalkulacji szczegółowo wyspecyfikowane; w przypadku konieczności korzystania z obróbki obcej należy w odrębnej pozycji wyszczególnić rodzaj obróbki oraz przewidziany jej koszt (na podstawie cennika bądź w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem dokonującym obróbki);
- 2) koszty robocizny bezpośrednio — według obowiązującego taryfikatora robót lub obowiązujących stawek płac;
- 3) koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne, koszty zaopatrzenia materiałowego i koszty zbytu

uwzględniające koszty dostawy franko stacja odbiorcza) — według procentowych narzutów wynikających z planu techniczno-przemysłowo-finansowego, a w braku obowiązujących cyfr planowanych — według wyników za ostatni okres sprawozdawczy; wyliczenie narzutów kosztów wydziałowych przeprowadza się w oparciu o planowane stawki procentowe poszczególnych wydziałów uczestniczących w wykonaniu danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. Ceny na produkty i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, ustalane będą:

- 1) jeżeli wartość zamówienia nie przekracza 10.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Ministerstwo Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca;
- 2) we wszystkich innych przypadkach — przez Ministerstwo Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca.

§ 4. Upoważnia się do decydowania w sprawie ustalania cen, o których mowa w § 3:

- 1) dyrektorów centralnych zarządów przemysłu Ministerstwa Przemysłu Lekkiego:
 - a) w razie nieosiągnięcia porozumienia przez dostawców i odbiorców (§ 3 pkt 1),
 - b) w przypadkach gdy wartość zamówienia wynosi ponad 10.000 zł, a nie przekracza 100.000 zł;
- 2) dyrektora Departamentu Planowania Ministerstwa Przemysłu Lekkiego — w przypadkach gdy wartość zamówienia przekracza 100 000 zł.

§ 5. 1. W przypadku gdy wartość całego zamówienia nie przekracza 10.000 zł, dostawca (zleceniobiorca) sporządza kalkulację, o której mowa w § 2, i przesyła w 2 egzemplarzach do odbiorcy w terminie 10 dni od daty otrzymania zamówienia (zapytania). Odbiorca (zlecniodawca) zawiadamia dostawcę w terminie 7 dni od daty otrzymania kalkulacji o przyjęciu ceny lub zgłasza w tym terminie zastrzeżenia. Niezgłoszenie w powyższym terminie zastrzeżenia uznaje się za dowód zaakceptowania proponowanej ceny.

2. Przyjęcie ceny przez odbiorcę następuje w drodze przesłania przez odbiorcę dostawcy 1 egzemplarza kalkulacji podpisanej przez dyrektora przedsiębiorstwa (zakładu) i głównego (starszego) księgowego. W przypadku nieprzyjęcia ceny odbiorca zgłasza zastrzeżenia co do proponowanej ceny, przedstawiając poprawki i uwagi do poszczególnych pozycji kalkulacyjnych. Dostawca zawiadamia odbiorcę w terminie 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń (poprawek i uwag) o ich przyjęciu lub o skierowaniu wniosku o ustalenie ceny w trybie określonym w § 6 ust. 2 pkt 1 i w §§ 7 i 8.

§ 6. 1. W przypadku gdy wartość całego zamówienia wynosi ponad 10.000 zł dostawca przesyła w terminie 10 dni od daty otrzymania zamówienia wnioski wraz z kalkulacjami, o których mowa w § 2, do Ministerstwa Przemysłu Lekkiego w 4 egzemplarzach i w 1 egzemplarzu do odbiorcy.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, przesyła się w przypadku gdy wartość całego zamówienia:

- 1) wynosi ponad 10.000 zł, a nie przekracza 100.000 zł — do właściwego centralnego zarządu przemysłu,
- 2) przekracza 100.000 zł — do Departamentu Planowania Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

§ 7. 1. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego (Departament Planowania lub centralny zarząd przemysłu) prze-

syła w terminie 7 dni od daty otrzymania wniosku 2 egzemplarze wniosku i kalkulacji ministerstwu, któremu podlega odbiorca, wyznaczając projektowaną wysokość ustalonej ceny. Odbiorca ze swej strony, jeżeli ma zastrzeżenia co do otrzymanej kalkulacji, powinien w tym samym terminie podać je do wiadomości ministerstwa (departament planowania lub centralny zarząd przemysłu), któremu podlega.

2. Ministerstwo, któremu podlega odbiorca, może w terminie 14 dni od daty otrzymania wniosku zgłosić zastrzeżenia co do proponowanej ceny przesyłając 1 egzemplarz kalkulacji z poprawkami i uwagami do poszczególnych pozycji kalkulacyjnych. Niezgłoszenie w powyższym terminie zastrzeżenia uznaje się za dowód zaakceptowania proponowanej ceny.

3. W przypadku niezgłoszenia zastrzeżeń przez ministerstwo, któremu podlega odbiorca, lub uzgodnienia wysokości ceny Ministerstwo Przemysłu Lekkiego (Departament Planowania lub centralny zarząd przemysłu) przesyła do dostawcy w terminie 7 dni w 2 egzemplarzach decyzję o ustaleniu ceny. Dostawca obowiązany jest przesyłać natychmiast 1 egzemplarz decyzji do odbiorcy.

§ 8. W razie zgłoszenia zastrzeżeń przez ministerstwo, któremu podlega odbiorca, Ministerstwo Przemysłu Lekkiego (Departament Planowania lub centralny zarząd przemysłu), jeżeli z zastrzeżeniami się nie godzi, przesyła akta w terminie 7 dni od daty otrzymania zastrzeżenia do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Kosztów i Polityki Cen), zawiadamiając o tym jednocześnie ministerstwo, któremu podlega odbiorca.

§ 9. W przypadkach określonych w § 3 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. w sprawie zasad ustalania cen produktów nietypowych oraz opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-94, poz. 1304 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 684) stosuje się bez względu na wartość całego zamówienia tryb przewidziany w § 5 a w przypadku nieosiągnięcia porozumienia — tryb przewidziany w §§ 6, 7 i 8.

§ 10. 1. Za wyjątkowe przypadki w rozumieniu § 4 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. uważa się wykonywanie nietypowych skomplikowanych remontów, kiedy warunki techniczne nie pozwalają na sporządzenie kalkulacji.

2. Limit należności (cenę orientacyjną) ustala się:

- 1) na podstawie kalkulacji wynikowych uprzednio wykonywanych już przez dostawcę podobnych robót lub usług nietypowych;
- 2) szacunkowo w oparciu o przesłanki techniczne wynikające z przybliżonej kalkulacji wstępnej.

3. Limit należności (cenę orientacyjną) ustala dział głównego technologa (wydział techniczny) dostawcy w porozumieniu z komórką kosztów własnych.

4. Limit należności (cenę orientacyjną) ustala się bez względu na wartość całego zamówienia w trybie ustalonym w § 5, z tym że ostateczne rozliczenie następuje na podstawie kalkulacji wynikowej zatwierdzonej przez Ministerstwo Przemysłu Lekkiego po porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca, jednak w wysokości nie przekraczającej uzgodnionego limitu.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Lekkiego: w z. A. Józwiak